

Întoarcerea

Întoarcerea

Trenul de provincie se străduia din greu să străbată munții. Batrâna locomotivă cu aburi găfâia și gemea, ostenindu-se să-i ducă pe călători la locurile de odihnă. Pretutindeni se puteau vedea fețe vesele și pline de așteptare. Doar într-un compartiment unde se aflau doi barbați, cel mai tânăr părea a fi cu totul nefericit. Se vedea că avea ceva pe suflet. Tovarășul lui de călătorie îl privi gânditor și în cele din urmă începu să vorbească despre vreme, despre peisajul fermecător, pentru a putea intra în vorbă cu trista persoană din fața lui. Și mai repede decât se aștepta, gheața se sparse. Tânărul care părea așa de grav, de neliniștit și răscolită, începu să povestească, la început timid, nesigur și cu lungi întreruperi. Însă când observă că este ascultat nu din curiozitate, ci din simpatie, iar că întrebările ce i se pun aratau interes adevărat, atunci își revărsă inima în cuvinte.

„Da, multă vreme am zăcut în închisoare“, spuse el. „Azi dimineată am fost eliberat. Acum mă aflu în drum spre casă. Ah, ce ocară am adus familiei mele! Nici măcar o dată nu m-a vizitat cineva la închisoare.“

„De scris“, continua tânărul „mi-au scris foarte rar. La noi acasă nu s-au scris niciodată prea multe scrisori. Nu le-o iau în nume de rău. Eu sunt acela care le-a nesocotit iubirea. Sau poate că n-au avut bani de călătorie, căci trenul costa așa de mult. Totuși, sper că ei m-au iertat, chiar dacă nu pare astfel. Ah, cât de mult îmi urăsc trecutul și cât de mult regret tot ce a fost!“

Agitat își ascunse fața pentru o clipă în dosul palmelor. Apoi continuă: „Pentru a le ușura părinților hotărârea, le-am propus într-o scrisoare să-mi dea un semn prin care să-mi dau seama dacă m-au iertat sau nu. Dacă m-au iertat, să agațe în mărul cel mai apropiat de linia ferată un ștergar. Dacă nu vor să mă întorc acasă, atunci nu e nevoie de niciun semn, iar eu voi rămâne în tren și voi pleca mai departe. Încotro...? Nici eu nu știu!“

Pe măsură ce se apropia de localitatea părinților săi, era din ce în ce mai agitat, iar încordarea-i lăuntrică deveni atât de insuportabilă, încât nu mai izbuti să se uite pe fereastră.

Trenul urma să treacă peste un pod mic, după care urma să treacă prin dreptul casei și grădinii părinților săi. Cu cât trenul se apropia mai mult, cu atât tensiunea devenea mai insuportabilă. Nu se putea decide între a se uita pe fereastră trenului sau a închide ochii. Tovarășul de călătorie schimbă locul cu tânărul agitat și-i promise că va fi atent la mărul cu pricina. Îndată ce-l văzu, puse mâna pe umarul tânărului: „Iată-l!“ Din gura lui ieși doar o șoaptă, căci vocea i se opri în gât, iar lacrimile îi umplura dintr-o dată ochii. „Totul este în ordine. Nu văd numai un ștergar alb, ci tot pomul este acoperit cu ștergare albe!“ În aceeași clipă disparură amărăciunea, grijile și toatăfrica. Amândurora li se păru că au trăit o minune. Tânărul era de nerecunoscut, așa de aprins îi radiau ochii de bucurie.

O, de-ai ști, cititorule, cât de mult dorește Tatăl ceresc ca tu să te întorci și să te împaci cu El! Fiecare din noi este un prizonier al eului său, un prizonier al păcatului: „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării“ (Efeseni2.1-2).

Te-a apăsât vreodată robia păcatului? Dacă da, atunci procedează ca tânărul despre care spune Biblia: „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta“ (Luca 15.18). Tânărul nu numai a spus aceste vorbe, ci a mers la tatăl său. Probabil că pe drum era tot așa de neliniștit, plin de îndoieli, ca și acel tânăr din tren. Însă spre deosebire de acela care văzuse mărul acoperit cu ștergare albe, acestuia îi ieși însuși tatăl în întâmpinare. În Evanghelie este scris: „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de-a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult“ (Luca 15.20). Acest semn al dragostei divine este valabil și pentru tine. Fericit este acela care a fost iertat! Tu, care erai în necunoștință de Dumnezeu, primindu-L pe Isus ca Mântuitor vei afla că El este Lumina adevărată și plin de fericire vei cânta:

Pământul, suferința curând nu vor mai fi, Speranța și credința, chiar ele vor pieri, Dar dragostea Ta sfântă în veci va dăinui, Prin ea, în a Ta casă în veci Te voi slăvi!